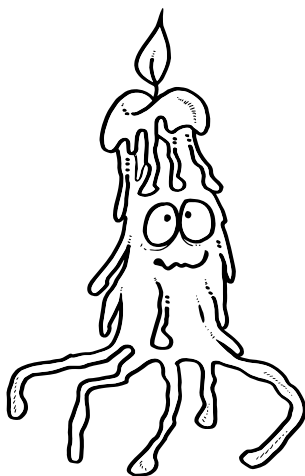

ERÄÄNÄ YÖNÄ PRAHASSA VUONNA 1892 FRANZ NÄKI
PERIN KUMMALLISTA UNTA...

NÄYTÖS

Perhe lekotteli yöllä jokiproomun kannella. Isä pelasi korttia. Äiti kuunteli radiota. Franz ja muut lapset makasivat mukavissa verkkokeinuissa.

Kelloseppä tarjoili iltapalaa.

– Haluatko hapankaalia? kelloseppä kysyi Franzilta.

– Minäkin haluan! Max sanoi.

– *Minä* myös! Elli vaati.

– Hyvä on, kolme annosta

hapankaalia, kelloseppä

nauroi.

Franz ja lapset virnistivät.

Hapankaali oli heidän suurta herkkuaan.

Äiti voimisti

radion ääntä.

Radiossa mainostettiin maagikko Lazarin taikanäytöstä.

– Äiti, emmekö me voisi mennä taikanäytökseen? Franz pyysi.

– Se voisi olla hauskaa, isä sanoi.

– Niin minustakin, äiti myönsi.

– Minä en ole koskaan nähnyt oikeaa maagikkoa, Franz kertoi.

Äiti nyökkäsi.

– Selvä juttu! Sitten me menemme taikanäytökseen. Varaan meille liput, sanoi isä. Isä soitti lippupalveluun. – Varaisin yhdeksän lippua yönäytökseen, isä pyysi.

– Liput on varattu, isä sanoi ja sulki puhelimen.

– Minä käynnistän jokiproomun moottorin, äiti sanoi.

– Ja me herätämme

Lumin ja Pyryn! Elli ja Max ilmoittivat.

Lumi ja Pyry ovat lumiukkoja.

– Minä kerron kellosepälle, Franz sanoi ja kipitti jokiproomun keittiöön.

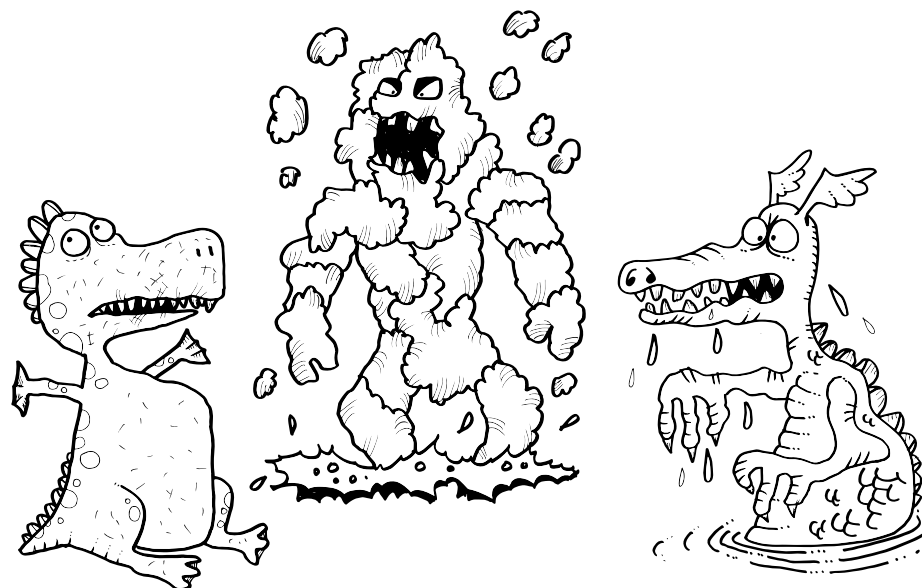
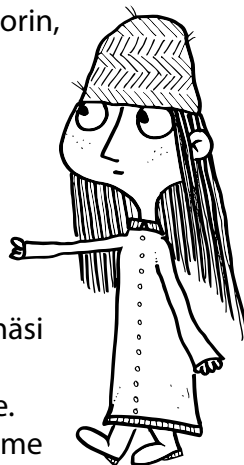
Matkalla keittiöön Franz törmäsi sisarensa Ottlaan.

Franz ravisteli Ottlan hereille.

– Herätys, Ottla! Me menemme katsomaan oikeata maagikkoa.

Ottla venytteli käsiään.

– Toivottavasti maagikko ei taio meitä kadoksiin, Ottla sanoi.

MAAGIKKO

Jokiproomu purjehti satamaan. Vltava-joen laiturilla oli ruuhkaa.

Proomut ja veneet toivat katsojia maagikko Lazarin esitykseen.

Kafkan perhettä jännitti.

Ilmassa väreili odotuksen tunnelma.

Merihirviöitä, suomatoja ja savujättiläisiä nousi ruostuneesta rahtilaivasta laiturille.

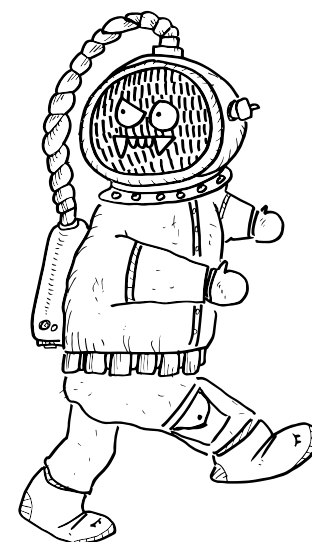
– Tästä tulee mahtavaa, lapset hihkuivat.

Perhe ankkuroi jokiproomunsa hiisien siipiraslaivan viereen.

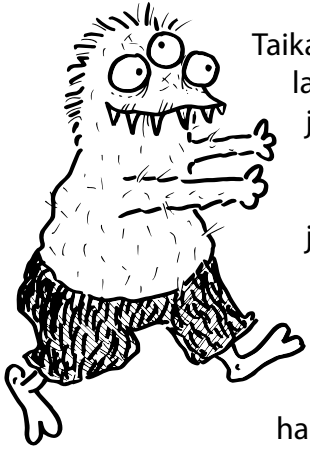
Lumi ja Pyry kiinnittivät köyden laiturin tolppaan.

Franz ja lapset juoksivat laiturille.

– Tulkaa jo, että emme myöhästy, Max ja Elli hoputtivat.

* * *

Taikaesitys oli tanssivassa talossa. Talo lau-
laessaan huojui ja huhui kutsuen katso-
jia sisäänsä.

Franz käveli *lasten* välissä.

– Onpa täällä tänään outoja kumma-
jaisia, Franz sanoi.

– Älä ole huolissasi, äiti lohdutti poi-
kaansa.

Karvainen ja kolmisilmäinen hirviö
juoksi kiljuen perheen keskeltä. Se kai
halusi itselleen hyvän istumapaikan.

Hirviö oli vähällä tallata
Franzin.

Franz ja Ottla hyppäsivät
kellosepän viereen.

– Tämä on paras paikka kat-
soa taikaesitystä, Franz sanoi.

– Niin on, Ottla myönsi.

– Minun seurassani te
olette turvassa, kelloseppä
vakuutti lempeästi.

Perhe istui pienen pöydän
ääreen.

Franz vilkuili ympärilleen.
Viereisessä pöydässä kaksi
kivijättiläisnaista istui aivan
liikahtamatta.

Valot himmenivät salissa.
Näyttämölle syttyi kirkas valo.

Punainen verho siirtyi
sivuun, kun maagikko
Lazar astui näyttämölle.

Maagikolla oli kapeat kasvot ja
yllään viitta. Hän oli hyvin, hyvin
hoikka. Olento liikkui liukuen
eteenpäin.

– Minun nimeni on Lazar,
maagikko esittäytyi. Kun
maagikko puhui, hänen suustaan
sinkosi pieniä ilotulitusraketteja.

– Hurjaa! Max kuiskasi.

– Miksi minulla on kumma olo
vatsassa? Ottla kysyi huolestuneena.

Maagikko käveli perheen pöydän
eteen. Hän osoitti pitkällä käyrällä
sormellaan Ottlaa.

– *Sinut* minä saan katoamaan esitykseni aikana,
maagikko lupasi.

Ottla värähti.

Maagikon silmät tuikkivat kuin talvitaivaan
tähdet.

Max ja Elli taputtivat käsiään.

Ottla painautui
kelloseppää vasten.

– Upeaa! Ottla
pääsee maagikon esitykseen, Elli
sanoi.

– Minä en todellakaan halua kadota,
Ottla mutisi.

– Se on vain taikatemppu, Franz rauhoitti
sisartaan.

– Franz, lupaa, että pelastat minut, jos jotain
kamalaa tapahtuu, Ottla pyysi.

– Minä lupaan, Franz sanoi.

